

Εγκαίνια: Πέμπτη 22/10/2026, 7-10 μ.μ.  
Διάρκεια έως 28/11/2026

Μετά από μια μακρά περίοδο ενασχόλησης με την κινούμενη εικόνα, το κολάζ, το σχέδιο, τις πειραγμένες εκτυπώσεις και, πιο πρόσφατα, τις δυνατότητες της τεχνητής νοημοσύνης, η **Ειρήνη Καραγιαννοπούλου** επιστρέφει στη ζωγραφική.

Στο «Χρυσό Σύνδρομο», που παρουσιάζεται στην **a.antoniopoulou.art σε επιμέλεια της Έφης Φαλίδα**, ετερογενείς εικόνες, σύμβολα και πολιτισμικές αναφορές συνυπάρχουν χωρίς να οδηγούνται σε μια προκαθορισμένη αφήγηση: η ζωγραφική λειτουργεί ως πεδίο αναζήτησης.

Η αφετηρία της ενότητας βρίσκεται στην ιδέα της αφθονίας και στην αναζήτηση ενός χαμένου θησαυρού. Η εικόνα του πολύτιμου αντικειμένου που παραμένει κρυμμένο, αναμένοντας την αποκάλυψή του, μετατρέπεται σε αλληγορία για την ίδια την πράξη της αναζήτησης. Μικρές κουκκίδες χρώματος τοποθετούνται η μία δίπλα στην άλλη μέχρι εξαντλήσεως· πετράδια, χρυσαφικά και μια βροχή από αλυσίδες συγκροτούν μερικά από τα θαυμαστά αντικείμενα που κατοικούν σε αυτή τη ζωγραφική. Η συσσώρευση γίνεται έτσι μια επίμονη χειρονομία προσθήκης, μέχρι η πυκνότητα του έργου να φτάσει στα όρια της υπερβολής.

Η ιστορία της τέχνης είναι γεμάτη εικόνες πλούτου και αφθονίας: από τα χρυσά αγάλματα και τα πολύτιμα αντικείμενα της αρχαιότητας έως τα θησαυροφυλάκια των ηγεμόνων, από τα Cabinets of Curiosities της Αναγέννησης και του Μπαρόκ έως τα παλάτια των Βερσαλλιών και την αισθητική υπερβολή του Ροκοκό. Το πολύτιμο αντικείμενο υπήρξε ανέκαθεν φορέας κύρους, δύναμης και εξουσίας.

Μέσα από μυθολογικές αναφορές, όπως εκείνη του Χρυσόμαλλου Δέρατος, η επιθυμία για το πολύτιμο αποκτά μια διττή διάσταση. Από τη μία πλευρά βρίσκεται η υπόσχεση της απόλαυσης και της ολοκλήρωσης· από την άλλη, η επίγνωση ότι κάθε σημαντική κατάκτηση προϋποθέτει μια διαδρομή και, ενδεχομένως, ένα τίμημα, μια θυσία. Η ανάγκη για περισσότερα αντικείμενα, περισσότερη ομορφιά, περισσότερη απόλαυση, περισσότερη αναγνώριση, περισσότερη αποδοχή, αποτελεί μια σταθερά της ανθρώπινης εμπειρίας. Ωστόσο, η αφθονία φέρει μέσα της και την αγωνία της απώλειας και, μαζί της, τον φόβο του κενού.

Η ζωγραφική της Καραγιαννοπούλου κινείται ακριβώς μέσα σε αυτή την αμφισημία.

### **Συζήτηση της εικαστικού με την επιμελήτρια της έκθεσης, Έφη Φαλίδα:**

**Έφη Φαλίδα:** Στη νέα σου δουλειά νιώθω ότι προσπαθείς να βρεθείς μπροστά από κάτι. Να εμφανίσεις κάτι που ψάχνεις, κάτι που ακόμη δεν έχεις καταφέρει να πλησιάσεις.

**Ειρήνη Καραγιαννοπούλου:** Ναι. Προσπαθώ να βρεθώ μπροστά από κάτι. Δεν θέλω ακριβώς να αναμετρηθώ μαζί του, θέλω να το πλησιάσω. Ξέρω όμως πολύ καλά πόσο απλησίαστο είναι. Αυτό έχει να κάνει και με τη ζωγραφική, με το impossibility της ζωγραφικής. Η ζωγραφική είναι κάτι που δεν μπορείς πραγματικά να καταφέρεις. Δεν μπορείς να το πιάσεις, να το αγγίξεις, να το καταλάβεις, να το κάνεις δικό σου. Είναι το μη επίτευγμα. Αν είσαι ζωγράφος, αυτή είναι μια από τις βασικές σου αναμετρήσεις.

**Ε.Φ:** Και αυτό το άπιαστο, αυτή η προσπάθεια να πλησιάσεις κάτι ιδανικό, συνδέεται και με τον τίτλο της νέας σειράς έργων σου στην οποία έδωσες τίτλο «Το Χρυσό Σύνδρομο»;

**Ε.Κ:** Ναι. Όπως χρυσή είναι όλη αυτή η περιπέτεια, το ιδανικό που κυνηγούν οι άνθρωποι. Αυτό που τους κάνει να ζουν την κάθε μέρα και να μην τα παρατούν. Να «χρυσώνουν το χάπι», όπως λέμε, να χρυσώνουν τη μέρα τους, για να πάρουν λίγο ακόμη κουράγιο. Και φυσικά υπάρχει η ελπίδα. Η ελπίδα είναι κάτι που επανέρχεται στη δουλειά μου.

**Ε.Φ:** Η ελπίδα συνδέεται εδώ και με την τύχη; Με την πιθανότητα να γυρίσει η τύχη;

**Ε.Κ:** Ναι... Ξέρεις, ο τζόγος είναι κάτι που με ενδιαφέρει στη δουλειά μου. Γι' αυτό και συχνά εμφανίζονται τραπουλόχαρτα, ζάρια κ.α.

**Ε.Φ:** Η τράπουλα έχει πρωταγωνιστεί σε ένα από τα παλαιότερα έργα σου, ανάμεσα σε αντικείμενα που μοιάζουν σαν να κουβαλούν διαφορετικές ιστορίες.

**Ε.Κ:** Με ενδιαφέρει πολύ το τι κάνει η τύχη πάνω στις ζωές μας. Ή, για να το πω αλλιώς, πώς οι ίδιες πράξεις αποκτούν άλλη σημασία ανάλογα με την έκβασή τους. Έχω την ιστορία ενός προγόνου μου, που είχε συγκεντρώσει κάποια χρήματα και τα ξόδεψε για να ναυπηγήσει ένα και μοναδικό πλοίο. Το πλοίο αυτό ναυάγησε πολύ γρήγορα, πριν προλάβει να κάνει το παρθενικό του ταξίδι. Εκείνος στενοχωρήθηκε πάρα πολύ και από την απόγνωση του έπαιξε όλη την περιουσία του στα χαρτιά, ελπίζοντας πως ίσως έτσι αλλάξει η τύχη του. Έπαιξε και δυστυχώς έχασε. Το ενδιαφέρον είναι ότι, αν είχε κερδίσει, θα ήταν ο ήρωας της οικογένειας ενώ τώρα η πράξη του είναι κατακριτέα και σχεδόν ποτέ δεν μιλάμε γι' αυτόν. Μεγάλη υπόθεση η τύχη.

**Ε.Φ:** Στη νέα σου ζωγραφική αισθάνομαι λοιπόν αυτή την προσδοκία του γυρίσματος της τύχης. Υπάρχει κάτι σκοτεινό, αλλά ταυτόχρονα κάτι λαμπερό. Σαν η νύχτα να κρύβει θαύματα και όχι απαραίτητα απειλές. Ένα από τα έργα μου δημιουργεί την αίσθηση της φαντασμαγορίας της δεκαετίας του '20. Κάτι ανάμεσα στον Gatsby και στο φιλμ νουάρ. Μια ατμόσφαιρα αφθονίας, αλλά και μια αδιόρατη αίσθηση ότι κάτι πρόκειται να συμβεί. Σαν στις ταινίες όπου δεν βλέπεις την απειλή, αλλά ο ρυθμός της εικόνας, η κίνηση της κάμερας, η περιδιάβαση στον χώρο, σε κάνουν να καταλαβαίνεις ότι κάτι περιμένει τον ήρωα.

**Ε.Κ:** Έχει κάτι από φαντασμαγορία, όντως, αλλά και κάτι από Las Vegas και Κέρας της Αμάλθειας. Άλλοι το έχουν δει σαν υποβρύχιο. Και μετά άρχισα να το βλέπω κι εγώ έτσι, επειδή το έβλεπαν αυτοί. Αλλά αυτό που λες είναι πιο κοντά σε αυτό που νιώθω κι εγώ. Υπάρχουν πολλά πράγματα κρυμμένα πίσω από πολύχρωμες σειρές μαργαριταριών. Πρόκειται για νέες εκδοχές μιας πολύ παλιάς ιστορίας.

**Ε.Φ:** Και μέσα σε αυτή τη φαντασμαγορία εμφανίζεται και το κοκτέιλ, το παγωτό, το κερασάκι. Μικρές απολαύσεις, αλλά και μια υπερβολή.

**Ε.Κ:** Διάβασα ότι μια Piña Colada έχει εξακόσιες θερμίδες. Δεν πίνω κοκτέιλ γενικά. Σκέφτηκα όμως ότι κάποιος μπορεί να πάει για τρία κοκτέιλ και να έχει καταναλώσει όλες τις θερμίδες μιας μέρας. Μια που μίλησες για υπερβολή, σκέφτομαι όλη αυτή την συσσώρευση του πλούτου, το γεγονός ότι θέλουμε όλο και περισσότερα για να χορτάσουμε και το ότι ο κόσμος είναι όπως είναι εξαιτίας αυτής ακριβώς της ακόρεστης επιθυμίας.

**Ε.Φ:** Μέσα σε αυτή την καινούργια ζωγραφική υπάρχει όμως και κάτι πολύ σωματικό. Ακόμη και ο τρόπος που δουλεύεις έχει επηρεαστεί από το χέρι σου.

**Ε.Κ:** Ναι, λόγω του συνδρόμου De Quervain που τελευταία με αναγκάζει να περιορίσω τις κινήσεις μου στο ελάχιστο, κάνω πολύ λεπτεπίλεπτες παρεμβάσεις ή ζωγραφίζω με το αριστερό. Είναι μια ενδιαφέρουσα άσκηση, είναι κάπως σαν διαλογισμός. Και ναι, παλεύω με τη παρόρμηση να προσθέσω κάποιο καινούριο στοιχείο ή να κρύψω κάτι που έχω ήδη ζωγραφίσει κάτω από μια νέα πινελιά. Κρύβω και αποκαλύπτω όσα θεωρώ ότι πρέπει να φανούν.

**Ε.Φ:** Το κρύψιμο και η φανέρωση υπάρχουν σε όλη τη δουλειά σου. Και στα κολάζ σου. Στην πυκνότητα των εικόνων. Θέλεις να δείξεις κάτι και ταυτόχρονα να το κρύψεις.

**Ε.Κ:** Μερικές φορές λέω: αυτό είναι ήδη πολύ, δεν χρειάζεται να το πούμε. Θα είναι πιο ωραίο αν ξέρω ότι βρίσκεται πίσω από αυτό το μαύρο σχήμα. Ή αν έχει γίνει μια μαύρη τρύπα. Υπάρχει πάντα κάτι που μπορεί να φανερωθεί αργότερα. Κάτι που περιμένει. Σε ένα έργο, για παράδειγμα, υπήρχαν αρχικά

πολλά μεγάλα μπλε στοιχεία και τελικά έχει μείνει μόνο ένα. Είναι λίγο σαν να βλέπεις τι θα καταφέρει να υπερισχύσει.

**Ε.Φ:** Άρα και εδώ επιστρέφουμε στην τύχη. Στο ποιο στοιχείο θα επιβιώσει, ποιο θα επικρατήσει.

**Ε.Κ:** Αφήνω πάρα πολύ το ένστικτό μου και την ίδια την τύχη να παίξουν ρόλο. Προσπαθώ να έχω κατευνασμένη τη λογική μου, σχεδόν σε ύπνωση. Γιατί, αν εγώ αποφασίσω από την αρχή ότι θέλω να κάνω αυτό το έργο, θα κάνω αυτό το έργο. Αλλά και τι έγινε; Θέλω να βγει κάτι πιο μεταφυσικό από τη σχέση μου με τη ζωγραφική.

**Ε.Φ:** Αυτό νομίζω ότι κάνει και τη διαφορά στη δουλειά σου. Παραμένεις δοσμένη στη ζωγραφική και όχι σε έναν σκοπό που θα μπορούσε να είναι υπολογισμένος ή επαγγελματικά ασφαλής.

**Ε.Κ:** Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Παρόλο που με ενδιαφέρει ο τζόγος, δεν κερδίζεις ποτέ!

**Ε.Φ:** Μου αρέσει όμως αυτή η αντίφαση: από τη μια θέλεις να παρασυρθείς από το ένστικτο και από την άλλη έχεις επίγνωση του τι κάνεις.

**Ε.Κ:** Καταλαβαίνω πάρα πολύ καλά προς τα πού πάω, ποια είναι αυτά που ίσως δεν θα έπρεπε να γίνονται έτσι. Αλλά δεν μπορώ και δεν θέλω να αντισταθώ. Υπάρχουν καλλιτέχνες που είναι σαν καλολαδωμένες μηχανές. Δεν υπάρχει καμία έκπληξη. Υπάρχει μια ωραία, υψηλή έννοια και όλα είναι ασφαλή. Όταν το κοινό περιμένει να δει τα ίδια κι εσύ του τα σερβίρεις, η τέχνη όντως γίνεται κάπως "επαγγελματική". Πιστεύω ότι το καινούργιο έργο μου, αυτό που δυσκολεύομαι να ολοκληρώσω λόγω του συνδρόμου, θα είναι το καλύτερο μου. Θα είναι διαφορετικό, θα με κάνει να ανακαλύψω κάτι. Είναι ωραίο να βρίσκεσαι μέσα σε κάτι καινούργιο, να το έχεις ακόμη μπροστά σου και να το ψάχνεις. Είναι επίσης ωραίο να το κοιτάζεις και να μην μπορείς να το αγγίξεις. Η αναμονή.

**Ε.Φ:** Δεν αποφασίζεις πάντα εσύ τι θα γίνει.

**Ε.Κ:** Όχι. Κάποια στιγμή πρέπει να ακούσεις τι σου λέει το ίδιο το έργο. Να το αφήσεις να σε οδηγήσει.

**Ε.Φ:** Και να περιμένεις.

**Ε.Κ:** Ναι. Προς το παρόν περιμένει.

**Ε.Φ:** Ίσως αυτό να είναι και το «Χρυσό Σύνδρομο»: η επιθυμία να φτάσεις κάτι που παραμένει διαρκώς λίγο πιο πέρα. Να πιστεύεις ότι η τύχη μπορεί να γυρίσει, ότι κάτι θα αποκαλυφθεί, ότι πίσω από το σκοτάδι υπάρχει μια άλλη εικόνα.

**Ε.Κ:** Ίσως. Αυτό που ξέρω είναι ότι πάντα θέλω να πλησιάσω κάτι που δεν μπορώ να πιάσω. Και αυτή, τελικά, είναι η ζωγραφική.

---

Αριστοφάνους 20, 105 54, Αθήνα ,+30 210 3214994, [www.aart.gr](http://www.aart.gr)

Ωράριο λειτουργίας: Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή 14:00 – 20:00 & Σάββατο  
12:00 – 16:00